

Homilija mons. Đure Gašparovića

Dragi svećenici, braćo i sestre!

Toliko se puta nađemo u posebnoj situaciji, kao ono jednom kralj David, pred Gospodinom i njegovim obećanjima, suočavamo se s pitanjem: »Tko sam ja, Gospode Jahve« (2 Sam 7,18)? I dobivamo odgovor koji nam sam Bog daje po svojoj riječi.

I sada smo u takovoj situaciji, pred Gospodinom i njegovim obećanjima. I sada postavljamo to isto pitanje, i dobivamo odgovor: Vjerni navjestitelj: Svjetiljka koja se stavlja na svijećnjak (usp. Mk 4,21) i spremi slušatelj: »Pazite što slušate« (Mk 4,24).

Svjetiljka na svijećnjaku, postavljena visoko, dobro vidljiva. Nije li to Krist koji je Svjetlo i njegovo propovijedanje koje svijetli. I to javno propovijedanje kraljevstva Božjeg po svem svijetu i svakom stvorenju. Nismo li to mi sami – svećenici, navjestitelji koji nose to svjetlo, koji ga pale u ljudskim srcima: mladih i starih, djece i odraslih? Nismo li i mi svjetlo neskriveno?

Svjetiljka pod posudom ili pod posteljom. Moglo bi to biti propovijedanje ograničeno samo na pojedince ili manje grupe zatvorene u sebe, grupe koje ne formiraju zajednicu, koje nisu stvorene da svijetle, grupe koje nam odgovaraju.

A zajednica vjernih, zajednica mladih ima uši, te osluškuje da bi mogla čuti i misijski djelovati u svijetu. To je zajednica koju treba tako odgajati da iziđe ispod posude ili postelje i da postane zajednica mladih koji nose Krista svima, pa i svojim kolegama s kojima se susreću. To je prenošenje Svjetla – Krista onima koji traže vrednote. To je prenošenje onoga: »Pazite što slušate« (Mk 4,24). A svećenik će ovdje čuti: »Pazi što i koga navještaš« i »Uistinu, Gospode Jahve, ti si Bog, tvoje su riječi istinite« (2 Sam 7,27).

Mladi trebaju tu Istinu. Trebaju Krista na kojeg imaju pravo. I dok su roditelji nemoćni i nespremni sami im ukazati na ljestvicu vrednota, i sami uistinu traže pomoć, mi ostajemo moćni i otvoreni.

Mladi se često osjećaju sami. Traže razumijevanje nekoga tko će ih voljeti i pomoći im. Žele prijatelja komu će povjeriti svoje doživljaje, čežnje, nemire, ljubavi i mržnje. Muči ih kruta svakidašnjica: Kad će njihove želje postati zbiljnost; kad će njihove oči upijati svjetlost dragog lika njihovih snova; kad će, slobodni i sretni, izroniti iz tame, okupani i čisti, iznad svih svojih malih slaboća koje su

uvijek spremni učiniti? Hoće li ikada biti sretni? Hoće li njihove riječi postati djela? Kad će, bez ikakve primisli, vjerovati drugome?

Ti mladi ne smiju biti sami. U obitelji su primili kakav takav odgoj, u školi izobrazbu, u društvu pravila ponašanja i uljudnosti. U sebi, sa sobom nerazlučno nose sebe, svoju osobnost, puninu svoga bića. Moraju sebe upoznati i pravilno uskladiti i usmjeriti sebe prema drugima. A sada moraju osjetiti da ih netko voli, a taj netko da je Krist i onaj koji je Kristu povjerovao i pošao za njim. Moraju mirno pružati ruke prema Svjetlosti. Dajmo im tu Svjetlost. Ne skrivajmo je samo za sebe. Neka nam povjeruju, neka imaju povjerenje u nas. Od nas puno očekuju. Ne smijemo ih razočarati. Amen.